

[Christophersen]

Men det, der er af nye besparelser og nye forpligtelser, som ændrer de reelle økonomiske forhold i dette samfund, er kun knap 2 mia kr., og de gives endda igen ud til formål, hvis værdi vi er mange som betvivler, og derfor er det fuldt bevidst, at jeg taler om småtterier. Det siger jeg ikke for at genere regeringen, men det er småtterier i forhold til den økonomiske opgave, enhver regering vil være stillet over for. For hvordan ser situationen ud, selv når man har gennemført det vedtagne? Ja, både vismændenes og regeringens egne beregninger viser, at mens man for 2 måneder siden skønnede, at vi i år ville få et betalingsbalanceunderskud på 16-17 mia kr., skønner man i dag, at det bliver på 18-19 mia kr., og perspektivet er lige så uhyggeligt, hvis vi bare går 1, 2 og 3 år frem.

På samme måde vil jeg godt anholde en anden betragtning, jeg har mødt nogle gange hos statsministeren: I siger jo selv, at man ikke kan spare sig ud af det, siger statsministeren. Nej, det, vi har sagt, er, at en hensynsløst rendyrket sparepolitik, der kun har til formål at fjerne offentlige udgifter og så ikke mere, den er der ikke meget perspektiv i. Men offentlige besparelser har vi i årevis argumenteret for, fordi vi ønsker at udnytte de kræfter, som frigøres, et andet sted, nemlig i en erhvervsrettet politik. At vi så bliver præsenteret for nogle spareforslag, der i deres opbygning og i deres indhold er klart urimelige – og det var socialindkomstforslaget efter vores opfattelse – kan vel ikke lægges os til last. Sagen er, at der jo er et flertal i dette folketing, som, hvis de havde haft politisk mulighed for at finde sammen, ville have givet socialindkomstforslaget en anden udformning. Kun fordi der var nogle partier, der følte sig politisk forpligtet over for regeringen, lykkedes det socialministeren at få et flertal for sit forslag. Men vi har klart sagt: begrebet socialindkomst vil vi da gerne acceptere, men så skal det være rimeligt, så skal det være sådan, at det ikke gør forskel på befolkningsgrupper, men alene holder sig til forskelle i indkomster og forbrugsmuligheder.

Jeg skal ikke gå meget i dybden med spørgsmålet om energipolitikken. Jeg lyttede til energiministerens bemærkninger, men har ikke ændret opfattelse. Hvis der er tvivl i en kontrakt, forelægger man for en sikkerheds skyld disse ting for folketingets organer. Jeg

er sikker på, at den debat, der har været ført siden, i virkeligheden har overbevist både statsministeren og ministeren om, at det var det, man skulle have gjort. Man er kommet i en situation, hvor man må efterrationalisere. Det tror jeg også vi alle er klar over. Det er ikke udtryk for en personhætz; det er bare en konstatering.

Men til statsministeren vil jeg gerne sige, at nok er der altså handlet i energipolitikken, men det, jeg talte om, var spørgsmålet om kernekraftbeslutningen. Der er der så udpræget ikke handlet: i dag er den mere uklar og mere usikker end på noget tidligere tidspunkt.

Så til sidst nogle bemærkninger om de politiske konklusioner – og når jeg kom herop i første omgang, hr. statsminister, var det ikke for at tale om den økonomiske politik, men for at tale om de politiske konklusioner. Når vi i oppositionen skal vurdere problemernes omfang, når vi skal vurdere regeringens politik, sammenholde den med opgavens størrelse, med befolkningens forventninger, med den risiko, der politisk og folkeligt vil opstå i dette samfund, hvis regeringen og folketinget ikke løser opgaven, må vi have ret til – og i denne situation pligt til – at give udtryk for vores mistillid, hvis vi føler, at regeringen bevæger sig på en uhyre farlig kurs. Flertallet kan jo gøre, hvad det vil. De, der vil tage ansvaret for at bevæge sig videre i den retning, man nu kører i, sidder med det ansvar, men vi andre har pligt til også at vise vælgerne, befolkningen, at den dag, hvor det konstateres, at det var en forkert vej, er der nogle, som har en anden opfattelse af, hvad det er, der er brug for. Sådan forholder det sig altså, og det tror jeg statsministeren må respektere at vi har ret til.

Så skænker jeg i øvrigt både gerne statsministeren og finansministeren deres debatform. Jeg ved godt, det ikke er nogen rar dag for dem at stå her ved folketingssamlingens afslutning. Der er ikke meget at se tilbage på, og det, man kan se tilbage på, ville man måske helst glemme meget hurtigt; det tror jeg i hvert fald at vi både politisk og samarbejdsmæssigt vil være tjent med i dette folketing.

Poul Schlüter (KF):

Det er rigtigt, som energiministeren nævnte i sit indlæg, at vi har bedt om, at den